

§ 6.

Som ny paragraf (§ 19) i lovekendtgørelse nr. 511 af 20. december 1950 indsættes endvidere følgende bestemmelse:

„Stk. 1. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst bliver at fradrage beløb, der anvendes til pensions- og enkeforsørgelse, livsforsikring, ulykkes-, syge-, invaliditets-, alders- og arbejdsløshedsforsikring, dog ikke udover et samlet beløb af indtil 600 kr. årlig.

Stk. 2. Foranstående bestemmelse træder i stedet for bestemmelsen i § 6; stk. 1 c, 2. pkt., i lov nr. 149 af 10. april 1922.“

§ 7.

Som ny paragraf (§ 20) i lovekendtgørelse nr. 511 af 20. december 1950 indsættes følgende bestemmelse:

„Stk. 1. I lønindtægt (herunder værdi af frit ophold og andre goder, som den skattepligtige modtager i kraft af arbejdsforholdet) kan ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst fradrages et fast beløb af 300 kr. årlig, dog højst 10 pct. af lønindtægten, i anledning af udgifter i forbindelse med udførelsen af det indtægtsgivende arbejde. Fradrag herudover kan kun godkendes, såfremt den skattepligtige dokumenterer, at han har haft fradragsberettigede udgifter, der overstiger den nævnte grænse. Hvor ligningsrådet for visse arter af udgifter godkender fradrag i indkomsten med bestemte beløb eller efter bestemte satser uden dokumentation i det enkelte tilfælde, kan den skattepligtige, der godtgør, at han har udgifter af den pågældende art, kræve sådanne fradrag taget i betragtning ved afgørelsen af, om hans samlede fradragsberettigede udgifter overstiger den fornævnte grænse.

Stk. 2. Udgifter til befordring betragtes kun som fradragsberettigede, forsåvidt de er nødvendiggjort ved skiftende arbejdssted eller flere samtidige arbejdssteder. Såfremt den skattepligtige dokumenterer, at han som følge af invaliditet eller kronisk sygdom har særlige udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads, som er nødvendige for at opretholde indtægtserhvervelsen, vil den del af befordringsudgiften, der overstiger, hvad der må anses for normal befordringsudgift i det pågældende tilfælde, dog være at anse som fradragsberettiget.

Stk. 3. Ved opgørelsen af lønindtægten og ved beregningen af det skattefrie fradrag i medfør af stk. 1, 1. punktum, skal beløb, der af arbejdsgiveren udbetales som godtgørelse for udgifter, der påføres den skattepligtige som følge af arbejdet, tages i betragtning. Dette gælder dog ikke beløb, der omfattes af bestemmelsen i § 5 d i lov nr. 149 af 10. april 1922. Beløb, der er godtgørelse efter regning for udgifter til rejse og fortæring, tages ej heller i betragtning i det omfang, hvori de er medgået til dækning af den skattepligtiges merudgifter ved den pågældende rejse m. v.

Stk. 4. Det i stk. 1, 1. punktum, omhandlede fradrag kan ikke beregnes for specielle honorarer, der ydes udenfor et egentligt tjenesteforhold, f. eks. honorarer til medlemmer af bestyrelser eller for det rigsdagens medlemmer tilkommende vederlag, jfr. bestemmelsen i § 5 e i lov nr. 149 af 10. april 1922.

Stk. 5. Fradrag som foran anført tilkommer den skattepligtige selv såvel som hver enkelt med ham sambeskattet person, der oppebærer lønindtægt fra fremmede.

Stk. 6. Foranstående bestemmelser berører ikke retten til fradrag i anledning af betaling af kontingenter til faglige sammenslutninger.“